

Kecskeméti Eszter vagyok és Szekszárdon születtem 1982. 04. 05.-én. 20 éves koromig Sárpilisen életem szüleimmel, nagyszüleimmel. 2001 decemberében költöztünk el Bátaszékre szüleim munkahelye miatt. Szerettem Pilisen lakni. Édesanyám sárközi származású, míg apukám ősei nyírégről származnak.

Nagyon sok éve Bogár István néptanító Sárpilisen alakított egy néptáncsoportot. Az egész falu táncolt, mulatott. Szüleim szüleivel mentek táncba és gyakorolták a sárközi lépéseket. Nagy híre volt világszerte a több száztagú Sárpilisi Népi Együttesnek. Később, Pista bácsi Őcsénybe ment tanítani és ott is alakított táncsoportot. A pilisi csoport sok idő múlva megszűnt.

Kisiskolás korom 3. osztályában Pista bácsi régi tanítványa újra indított csoportot, elsősorban gyerekeket célozva meg azzal, hogy Sárpilis táncai fennmaradjanak. Emlékszem rá, hogy más szakkör nem igazán működött, csak a tánc. Anyukám elvitt a húgommal együtt egy próbára. Rengetegen voltunk, az idős nénik, bácsik elővették a féltve őrzött viseletet és büszkén adták ránk, hogy megmutathassák kincseiket. A falu ismét kivirult, és olyan alkalmakat kerestek vezetőink, ahol megmutathattuk táncainkat. Imádtam. Életem legmeghatározóbb része volt. Később már idősebbek is csatlakoztak a csoporthoz, és komolyabban elkezdtünk foglalkozni a hagyományőrzéssel. Anyukám is újra táncolt. Sok szülő jött gyerekekkel együtt táncolni. Testvéremmel, Ilonával nem elégedtünk meg ezzel, és eldöntöttük, hogy szeretnénk mélyebben beleásni magunka a sárközi dalok, táncok világába. Szívesen fogadtak, tanítottak bennünket Bogár Pista bácsi régi tanítványai. Lánya, Bogár Évi néni segített a pontos dallam és szövegek leírásában. Elkezdtünk ének versenyekre járni szóban, párban és csoportosan. Nagyon sok oklevéllel és jó helyezéssel dicsekedhettünk. 2005-ben Országos Minősítésen arany fokozatot kaptunk.

Mint már említettem, szakmai tánctanárunk nem volt. Több tanító is megfordult nálunk, de nem iskolában képzett tanárok voltak. Régi táncosok, akik szívesen tanították velünk az általuk tanult tánclépéseket, népdalokat.

1998-ban elment az akkori tanárunk és egyedül maradtunk. A csoport szeretett volna tovább működni, és összefogtunk. Általában én tartottam a próbákat egy héten egyszer két órában. Jó hangulat uralkodott, de tudtuk, hogy vezetőre szükségünk van. 2001-ben a csoport élére Kolbert Margitot választottuk, a művészeti vezető pedig én lettem. Sárpilisi „Gerlice madár” Hagyományőrző Néptánc Egyesület lettünk.

Mindezek közben 1997-ben felkért a Pörbölyi Néptáncsoport, hogy húgommal segítsük ki őket. Mi szívesen mentünk és máig is ott táncolunk. Szerencsém volt megismerni Farkas Tibort, aki táncpartnerem lett. 2000. november 11-én Sárköz egyik

falujában, Decsen, Fülöp Ferenc szőlőtáncversenyt rendeztek. Tibor felkért, hogy legyek a párja. Szívesen vállaltam, hisz minden alkalmat szerettem volna megragadni, hogy megmutathassam tudásom szakemberek előtt. Pörböly színében neveztünk, mert ott táncoltunk együtt, de ő Bátán én meg Pilisen voltam művészeti vezető. Szerintem jól sikerült és tudásunk legjava szerint teljesítettünk. A neves rendezvényen mindketten megkaptuk a díjat és büszkén vittük haza.

2000 nyarán csatlakoztam a Bátaszéki Felvidéki Táncsoportozáshoz, ahol másfajta táncokkal ismerkedtem meg. Elkezdődött a táncház mozgalom Bátaszéken. Jött az egész Sárköz és más környékbeli táncsoportok tagjai. Nagyon jó volt, mert itt ismerkedtem meg az Erdélyi táncokkal is. Élveztem az életet. Új barátokkal és új táncokkal ismerkedtem meg.

2006 nyarán megrendezésre került a 40 éve indított Sárközi Lakodalom. Régi gyermekbarátommal elvállaltuk a házaspár szerepét. Nagyon szép volt és óriási megtiszteltetés, hogy ilyen nagyszabású rendezvényen részt vehettem „főszereplőként”.

Ezen a nyáron tanítói diplomát szereztem a PTE Illyés Gyula Főiskola Karán. Szerettem volna táncot folytatni pályafutásom, ezért jelentkeztem a Táncművészeti Főiskolára. Ősszel a

Talentum Szakközépiskola és Alapfokú Művészetoktatási Intézmény asszisztens keresett tánctanár mellé. Elvállaltam. Két évig dolgoztam itt, majd ez év július 1-től rehabilitációs intézményben dolgozom fejlesztő pedagógusként.

Munkámra való tekintettel elköltöztem párommal Hógyészre, de a néptánc és az énekléssel nem hagytam fel. Bár művészeti vezetője már nem vagyok a sárpilisi csoportnak, de visszajáró tagként még táncolok.

A hagyományőrzés számomra szép dolog, hiszen ha nem ismerjük múltunkat, nem is tudjuk továbbadni. Életem legfontosabb eleme a néptánc, népzene, a néphagyományok feltárása, ápolása és átadása.

2007-től Tamási városban átvettem két táncsoportot, ami idén még két csoporttal bővült. Büszke vagyok származásomra, a sárköziekre, a viseletre, amit minden egyes alkalomkor, ha magamra öltök, elérzékenyülök, valamint arra, hogy őseink értékeit átadhatom. Szívemen viselem a sárköziek múltját és jövőjét. Sajnos nincs táncos végzettségem, de minden álmom, hogy egyszer megszerezsem.